

Slovo k povzbuzení na neděli 23. ledna 2022, na 3. neděli v mezidobí – C
Biblická čtení: Neh 8,2-4a.5-6.8-10; Ž 19; 1Kor 12,12-30; Lk 1,1-4;4,14-21

Milé sestry, milí bratři,

v biblických čteních dnešní neděle můžeme možná rozlišit **dvě velká témata**:

Prvním je radost z četby a slyšení Božího slova. Kněz **Ezdráš** – v prvním čtení – předcítá z knihy Božího zákona Izraelitům navrátilším se z babylónského vyhnanství, všichni se radují, že znovu mohou Božímu slovu naslouchat, je to pro ně velkým svátkem: «Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebuďte smutní a neplačte!» volá Ezdráš spolu s levity. Následný **žalm** tuto radost rozvíjí a vyzpívává: «Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost v srdci, Hospodinův rozkaz je jasný, osvětluje oči». Evangelista **Lukáš** začíná své «vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli do počátku očitými svědky a služebníky slova», věnováním «váženému Teofilovi», tedy každému, kdo je milován Bohem a miluje Boha. Boží slovo je projevem, zprávou, slovem Boží lásky a k lásce má vést. Pán Ježíš je vtělením Boží lásky a plností Božího slova. Proto by mělo být čtení Božího slova mysli i srdci člověka radostí a slastí. I proto v dnešním úryvku hned za incipitem evangelia zaznívá – s přeskočením celých tří kapitol o Ježíšově dětství, křtu a pokušení – svědectví ze začátku Kristova veřejného působení v Nazaretě. «Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli» říká sám Kristus, když vztahuje na sebe krásné Izaiášovo mesiánské proroctví.

Druhé téma se rozevírá ve druhém čtení, v úryvku z dvanácté kapitoly Pavlova Prvního listu Korintským. Máme před sebou krásný a známý **obraz církve**, křesťanské obce jakožto **těla Kristova**. Právě na něj zkusme nyní společně zaměřit svou pozornost. Ostatně i on je součástí Božího slova, ze kterého bychom se měli dnes zaradovat...

Obraz lidského společenství jako těla není jen biblický a netýká se jen církve. Už **nejeden antický myslitel** – například nikdo menší než velký Platón – **k tělu** s mnoha různými údy **přirovnává** celou **lidskou společnost**. Obrazem je vyjádřena jak **sounáležitost a propojenost** všech lidí, jednotlivých údů, tak i jejich místo, **životní úkol** ve společenství, v celku těla. I **Starý zákon** zná podobné obrazy a přirovnání a vztahuje je specificky na Izrael. Ne daleko k obrazu těla mají i známé obrazy jako vinice či stromu a jeho ratolestí. Není proto divu, že i **Zákon nový**, sám **Pán Ježíš říká**, že společenství jeho následovníků je přímo **jeho tělem**, on je pravým vinným kmenem a křesťané jeho ratolestmi.

Do šíře **obraz církve jako těla Kristova** rozvine **svatý Pavel**, a to hned ve třech svých listech: Efezanům, Kolosanům a právě v Prvním Korintským, ze kterého dnes čteme. Rozvinutí obrazu těla se ale v těchto jednotlivých listech trochu **liší**. Jestliže v prvních dvou jmenovaných je Pán Ježíš hlavou a křesťané údy jeho těla, a tak dohromady tvoří církev, tak v našem úryvku je tomu jinak: O Kristu-Hlavě není vlastně řeč. **Kristus** sám je zde spíše samotným **tělem**, které všemu **předchází**, ze kterého jeho údy teprve **vyrůstají**, bez něho a bez sebe **nemohou vlastně existovat**.

Vedle různosti Božích úkolů a povolání jednotlivců tak obraz zdůrazňuje především **napojení** na Pána Ježíše a zároveň **propojenost** jednotlivých údů. A s tím také **důležitost péče** o ty, které se zdají být **podřadnějšími**, méně užitečnými; i ty k celku patří a mají v něm své nezastupitelné místo.

Tak je tomu už v **celé lidské společnosti** – i ta je přeci nějak Kristovým tělem, když Boží Syn svým vtělením přijal do svého lidství celou lidskou přirozenost, a tak tajemně lidství nás všech.

O to více vše platí o **církvi**, jež je společenství těch, kterým bylo dáno v Pána Ježíše uvěřit, jsou pokřtěni a živeni touž eucharistií. V církvi by měla být žita **sounáležitost**, vzájemná **propojenost**, ve společenství by křesťané měli s láskou a z lásky **pečovat** jeden o druhého,

zvlášť o slabé, znectěné a odsunuté, **soucítit** s ostatními. A to nejen uvnitř církve, ale se všemi.

Je tak **na každém údu**, na každém z nás, aby přijal za své, že už svou existencí je vždy **součástí něčeho většího**, něčeho, co ho předchází a bez čeho by vůbec nebyl tím, kým je; **lidstva** a – bylo-li mu dáno stát se křesťanem – i **církve**. Obojí – **lidstvo i církev** – nás předcházejí, jsou tělem Kristovým (i když každé jinak), jsme z nich zrozeni, v nich žijeme, pohybujeme a jsme, lidstvo i církev jsou prostředím našeho života. Měli bychom mít lidstvo i církev **rádi**, ve společenství lidí a církve **žít a jednat**.

Nikdo z nás **nemůže**, neměl by **žít jen sám pro sebe**. Každému z nás by mělo **na druhých záležet**, měl by s nimi **soucítit**, ujímat se zvlášť **slabých**, podpírat je, **nechat se podepřít**, když sám nějak zeslábně. Každý – slabý i silný – by se měl pokorně snažit **naplňovat své poslání** ve světě. Jím totiž rozhodně **není** jen přežít či přeživořit a už vůbec ne si jen užít či využít anebo zneužít celek a ostatní, ale **žít jako člověk** s druhými lidmi, jako křesťan i s ostatními křesťany, bratřími a sestrami. A samozřejmě hlavně s **Bohem**, který je **Láska**.

«Žádný člověk není ostrov, celý sám pro sebe, každý je kusem kontinentu, částí souše, a kdyby moře spláchno jedinou hroudu, Evropa by byla menší stejně jako nějaký mys nebo panství tvých přátel či tvé vlastní. Smrt každého člověka zmenšuje mne samého, protože jsem zahrnut v lidstvu, a proto nikdy neposílej někoho zjistit, komu zvoní hrana. Zvoní tobě» je velebným citát anglického básníka a mystika **Johna Donna**.

Milé sestry, milí bratři, dnešní druhé čtení – jako každé jiné Boží slovo – je bezpochyby mnohem bohatší. Ale možná není málo, zaslechneme-li, že nás volá znovu si připomenout výše zmíněné, mimo jiné **svou bytostnou vztahovost**; nejen s Bohem ale i s lidmi. Dnešní druhé čtení nás možná volá znovu prožít a vzít za vlastní svou **přirozenou sounáležitost** s ostatními **lidmi**, s rodinou lidstva, jakož i **nadpřirozenou**, svátostnou **sounáležitost** s ostatními **křesťany**.

Nelze stát stranou ostatních **lidí**, zvlášť těch, jež máme kolem sebe, ale ani těch vzdálených. **Nelze** stát, jsme-li křesťany, stranou společenství **církve**, ani stát stranou své vlastní farnosti (a přijímat jen její servis), stranou těch, které potkáváme v kostele. **Nelze** jen kritizovat, nelze jen zjišťovat a ukazovat, komu zvoní hrana. Je třeba **žít**, spolu-žít, žít i s druhými a pro druhé, nevylučovat se, nenadřazovat se, necítit se většími a lepšími. Je třeba se cítit se **součástí celku**, z něhož a pro který žijeme. Je třeba **konat**, snažit se o to, co je v našich silách a naším úkolem ve světě i ve společenství. Nenechat si jen sloužit ale také **sloužit**. A tak dále.

A tak – s Boží pomocí i navzdory svým slabostem a pádům – je opravdu naším krásným lidským i křesťanským povoláním se snažit aspoň nějak **laskavě naplnit svůj úkol v těle Kristově**, úkol, který nám již naší vlastní existencí byl Bohem **svěřen**.

Co konkrétního to znamená, na to by měl přicházet dennodenně **každý z nás sám** a s lidmi kolem sebe. A s **Boží pomocí**.

Posledním impulsem nechť je možná příznačný detail, že svatý Pavel svůj obraz napsal jako prvním právě **Korint'anům**, bohaté starokřesťanské obci, které falešné sebevědomí a sebejistota opravdu nechyběly...